

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Ann Patchett

Comuniune

Traducere din engleză și note de
RODICA ȘTEFAN

HUMANITAS
fiction

Redactor: Ioana Petridean
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
DTP: Dragoș Dumitrescu, Carmen Petrescu

Tipărit la Artprint

ANN PATCHETT
COMMONWEALTH
Copyright © 2016 by Ann Patchett
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2019, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PATCHETT, ANN
Comuniune / Ann Patchett;
trad. din engleză de Rodica Ștefan. –
București: Humanitas Fiction, 2019
ISBN 978-606-779-461-8
I. Ștefan, Rodica (trad.)
821.111

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021/311 23 30

Lui Mike Glasscock

Petrecerea de botez luă o altă întorsătură când Albert Cousins își făcu apariția cu o sticlă de gin. Fix zâmbea când deschise ușa și rămase cu surâsul pe buze în timp ce căuta să se dumirească. Pe dala de ciment de la intrare stătea însuși Albert Cousins, de la procuratura districtuală. În ultima jumătate de oră, Fix deschisese ușa de douăzeci de ori – pentru vecini, prieteni, enoriași, pentru sora lui Beverly, pentru frații și părinții săi și, practic, pentru toți polițiștii de la secție –, dar Cousins era singurul invitat surpriză. Cu două săptămâni în urmă, își întrebase soția de ce trebuiau să-i cheme la botez pe absolut toți cunoscuții lor, iar ea îl rugase să se mai uite o dată pe lista invitaților și să-i spună pe cine să taie. Nu se uitase pe listă, dar dacă ea ar fi stat acum lângă el la ușă i l-ar fi arătat cu degetul și ar fi spus: *Pe el*. Nu pentru că avea ceva cu Albert Cousins, îl știa din vedere și după nume, dar faptul că nu făcuse cunoștință cu el era un motiv suficient ca să nu-l invite. Lui Fix îi trecu prin minte că poate Cousins venise la el acasă pentru a discuta despre vreun caz: așa ceva nu se mai întâmplase până acum, dar ce altă explicație putea să fie? În curtea din față era un du-te-vino de musafiri, dar Fix n-avea cum să știe dacă aceștia întârziaseră, se pregăteau să plece mai devreme sau se refugiaseră afară, întrucât în casă era o îngheșuală peste limita îngăduită de inspectorii de la prevenirea incendiilor. Sigur era doar faptul că Albert Cousins se afla

acolo neinvitat, singur, ținând în mână o pungă în care avea înfășurată o sticlă.

— Fix, îl salută Albert Cousins.

Procurorul adjunct, înalt și îmbrăcat la costum și cravată, întinse mâna.

— Al, îl salută Fix. (Oare așa îi spuneau oamenii, Al?) Mă bucur c-ai venit. Îi strânse mâna de două ori și îi dădu apoi drumul.

— Cât pe ce să-nțârzii, spuse Cousins, privind la mulțimea dinăuntru, verificând parcă dacă mai era loc și pentru el.

Se vedea că petrecerea era pe terminate – micile sendvișuri triunghiulare dispăruseră aproape cu totul, ca de altfel și jumătate din fursecuri. Fața de masă de sub bolul cu puncte era rozalie și umedă.

Fix se dădu la o parte, să-i facă loc.

— Bine c-ai ajuns, spuse el.

— N-aș fi vrut să lipsesc pentru nimic în lume, zise el, cu toate că nu participase la ceremonia de botez.

Singurul invitat de la procuratură era Dick Spencer. Fusesse polițist, ca și el, apoi făcuse facultatea de drept la fără frecvență și avansase, dar colegii erau de părere că asta nu-l făcea mai deștept. Era totuna dacă se afla în mașina poliției sau stătea în fața judecătorului, se vedea de la o poștă de unde plecase. Pe de altă parte, Cousins era și el un avocat ca toți ceilalți – procurori, judiciariști, consultanți –, îndeajuns de prietenos când avea vreun interes, însă nu într-atât încât să invite la un pahar pe cineva din poliție, iar dacă totuși o făcea, era numai fiindcă socotea că individul ținea anumite lucruri doar pentru el. Procurorii erau tipii ăia care îți fumau țigările în timp ce încercau să se lase de fumat.

Polițiștii care umpluseră până la refuz salonul și sufrageria se revărsau acum în curtea din spate, pe sub frânghia de rufe și cei doi portocali. Sorbeau ceai cu gheață amestecat cu limonadă și fumau ca șerpii.

Albert Cousins îi întinse punga și Fix aruncă o privire înăuntru. Era o sticlă de gin, una foarte mare. Ceilalți musafiri aduseseră iconițe de carton, cu rugăciuni scrise pe spate, mă-tanii de sedef, ba chiar și o biblie de buzunar îmbrăcată în piele moale, albă, cu marginile aurite. Cinci polițiști, sau mai degrabă soțiiile lor, pusese ră mâna de la mâna să cumpere o cruciuliță smălțuită azuriu, cu o perlă mică în mijloc, foarte drăguță, pe care s-o poarte mai târziu ca pandantiv.

— Deci, o fată și-un băiat?

— Două fete.

Cousins ridică din umeri.

— Ce poți să faci?

— Nimic, spuse Fix și închise ușa în urma lui.

Beverly îl rugase s-o lase deschisă ca să mai intre aer, ceea ce arăta cât de multe știa despre barbaria omului față de om. Nu conta câți oameni ai în casă. Totul era să nu lași deschisă afurisita aia de ușă.

Beverly se aplecă pe fereastra bucătăriei. Între ei se aflau pe puțin treizeci de oameni – clanul Meloy în întregime, toată familia DeMatteos în păr, câțiva băieți de altar care făceau pârție prin ce mai rămăsese din fursecuri –, dar pe Beverly n-aveai cum s-o ratezi. Rochia aceea galbenă!

— Fix?! strigă ea, acoperind larma.

Cousins fu cel care se întoarse primul și o salută cu o scurtă înclinare a capului.

Din reflex, Fix se îmbățoșă, dar lăsă momentul să treacă.

— Simte-te ca acasă, îi spuse el procurorului adjunct și arătă spre un pâlcc de anchetatori îmbrăcați în sacouri care stăteau lângă ușa glisantă de sticlă.

— Cunoști o grămadă de lume pe aici.

Era poate adevărat, sau poate nu era. Era însă absolut limpede că Albert Cousins n-o cunoștea pe gazdă. Fix se întoarse pentru a-și croi drum printre nenumărații invitați și lumea îi făcu loc, bătându-l pe umăr, strângându-i mâna, felicitându-l. Încercă să nu calce pe vreunul dintre copiii – printre care și fetița

lui de patru ani, Caroline – care se jucau pe parchetul din sufragerie, lăsați pe vine sau târâș ca niște tigri printre picioarele celor mari.

Bucătăria era ticsită de soții. Râdeau și vorbeau prea tare, însă nici una nu dădea vreo mână de ajutor, în afară de o vecină, Lois, care scotea bolurile din frigider. Wallis, cea mai bună prietenă a lui Beverly, se dădea cu ruj, privindu-se în peretele lucios al prăjitorului de pâine cromat. Wallis era prea slabă și prea bronzată și, când se îndreptă de spate, se dovedi că e și prea rujată. Mama lui Beverly era așezată la masa pentru micul dejun, cu fetița în poală. Îi schimbaseră rochița din dantelă de la botez cu una din pânză apretată albă, cu floricele galbene brodate la gât, de parcă ar fi fost o mireasă care, la sfârșitul petrecerii de nuntă, își pune ținuta de drum, pregătindu-se pentru voiajul de nuntă. Femeile din bucătărie se agitau în jurul fetiței, de parcă rolul lor era s-o distreze până la sosirea celor trei magi. Fetița nu se amuza însă. Ochiul ei albaștri erau tulburi. Se uita drept în față, obosită de tot ce era în jur. Câtă agitație să pregătești sendvișuri și să primești cadouri pentru un copil care încă nu împlinise un an.

— Ia uitați-vă ce scumpă e, spuse soacra lui Fix, fără a se adresa cuiva anume, în timp ce o mângâia cu un deget pe obrazul buclat.

— Gheață, îi ceru Beverly soțului. Am rămas fără gheață.

— Asta era de datoria soră-tii, răspuse Fix.

— Atunci a dat-o-n bară. Nu vrei să-l rogi pe unul dintre tipii ăștia să ne cumpere? E prea cald pentru o petrecere fără gheață.

Își trecuse un șorț pe după gât, dar nu-l legase în talie. Încerca să nu-și șifoneze rochia. Din cocul franțuzesc îi scăpaseră câteva șuvițe care îi intrau în ochi.

— Dacă tot n-a adus gheața, cel puțin să vină aici să facă niște sendvișuri.

În timp ce Beverly îi vorbea, Fix se uită cu înțeles la Wallis, dar aceasta puse capacul la ruj și nu-i dădu nici o atenție. Fix

încercase să-i vină în ajutor, pentru că se vedea de la o poștă că Beverly era prinsă până peste cap. Când o priveai, îți spuneai că e genul de femeie care comandă mâncarea și stă așezată pe canapea, în timp ce alții cară tăvile.

— Bonny e așa de fericită să-i vadă pe toți polițiștii ăștia adunați într-un singur loc. Cum să-i ceri să se gândească și la sendvișuri? spuse Beverly și, pentru câteva clipe, încetă să mai aranjeze brânza cremă și castraveții, ca să se uite la mâna lui. Ce-ai în pungă?

Fix ridică sticla de gin, iar soția lui, surprinsă, îi adresă primul zâmbet din ziua aceea, poate chiar din toată săptămâna.

— Dacă trimiți pe careva la magazin, interveni Wallis, brusc interesată de conversație, zi-i să cumpere și apă tonică.

Fix se oferi să aducă el gheața. Era un magazin chiar în capătul străzii, și îi făcea bine să se strecoare afară câteva minute. Liniștea aparentă a cartierului, ordinea căsuțelor, cu peticele lor de verdeață, umbrele înguste aruncate de palmieri și mirosul florilor de portocal se amestecau toate cu fumul țigării pe care și-o aprinsese pentru a se calma. I se alătură fratele său, Tom, și merseră împreună în tăcere. Tom și Betty aveau deja trei copii, trei fete, și locuiau în Escondido, unde se afla și secția de pompieri la care lucra. Fix începea să priceapă că acesta era mersul vieții odată ce îmbătrâneai și apăreau copiii; nu mai aveai așa de mult timp la dispoziție. Frații nu se mai văzuseră de la ultima lor vizită acasă la părinți, când s-au dus împreună la slujba din Ajunul Crăciunului. Se mai întâlniseră probabil și la botezul lui Erin, când Fix mersese la Escondido cu toată familia. O decapotabilă roșie Sunbeam trecu pe lângă ei și Tom spuse:

— Uite, asta.

Fix dădu din cap aprobator, păcat că n-o văzuse primul. Acum trebuia să aștepte ca de ei să se apropie și ce-și dorea el. De la magazin cumpărara patru pungi cu gheață și patru sticle de apă tonică. Băiatul de la casă îi întrebă dacă vor și niște

lămâi verzi, iar Fix dădu din cap că da. Era luna iunie. Cum să refuzi o lămâie verde?!

La ieșirea din magazin Fix nu se uitase la ceas, dar avea simțul timpului. Majoritatea polițiștilor îl au. Nu trecuse așa de multă vreme încât lucrurile să se schimbe într-atât, dar, când ajunseră acasă, ușa de la intrare era larg deschisă, iar în curte nu mai era nimeni. Tom nu remarcă diferența, dar, la urma urmei, el era un simplu pompier. Dacă locul nu mirosea a fum, atunci pentru el totul era în ordine. Casa, încă plină de lume, era mai puțin zgomotoasă. Fix dăduse drumul la radio înainte să înceapă petrecerea, și acum izbuti pentru prima dată să audă câteva frânturi de muzică. Copiii nu se mai târau pe parchet și nimeni nu părea să bage de seamă că dispăruseră de acolo. Toată atenția se concentra asupra ușii deschise de la bucătărie, și cei doi frați Keating se îndreptară într-acolo, cu pungile de gheață. Îi aștepta partenerul de patrulă al lui Fix, Lomer, care le făcu un semn cu capul în direcția înghesuiei dinăuntru.

— Ați ajuns la fix, le spuse el.

Bucătăria fusese plină și înainte să plece ei, dar acum în ea stăteau înghesuși de trei ori mai mulți invitați, majoritatea dintre ei bărbați. Mama lui Beverly dispăruse, la fel și copilășul. Beverly era în picioare lângă chiuvetă, cu un cuțit mare de bucătărie. Tăia în două portocalele dintr-o grămadă enormă care se revărsase pe blatul de lucru, pe când cei doi avocați de la procuratura din Los Angeles, Dick Spencer și Albert Cousins – fără sacou, fără cravată și cu mânecile sumese până deasupra coatelor – răsuceau jumătățile de portocale în storcătoarele de metal. Cu frunțile încinse și asudate și cu gulerele descheiate, ude de transpirație, trăgeau tare, de parcă însăși siguranța orașului depindea de sucul de portocale stors.

Bonnie, sora lui Beverly, dornică acum să fie de folos, îi scoase lui Dick Spencer ochelarii de pe nas și îi șterse cu un șervet de vase, în ciuda faptului că, undeva în învălmășeala aceea, Dick avea o soție capabilă de așa ceva. Tocmai atunci,

cu privirea limpezită, Dick îi zări pe Fix și pe Tom și strigă după gheață.

— Gheață! strigă și Bonnie, pentru că era într-adevăr al naibii de zăduf, și gheața era mai bună decât orice. Lăsă jos șervetul ca să ia două pungi de la Tom și le puse în chiuvetă, deasupra jumătăților de portocală netede pe dinăuntru de atâta stors. Apoi luă și pungile din mâna lui Fix. Gheața cădea în responsabilitatea ei.

Beverly se opri din tăiat.

— Tocmai la țanc, spuse ea și vârî un pahar de carton în punga de plastic desfăcută, scoțând trei cuburi mici de gheață, de parcă știa precis cum să le dozeze. Turnă puțină băutura din carafa plină – jumătate gin, jumătate suc de portocale. Mai turnă un rând, și încă unul, și încă unul, pe măsură ce paharele circulau prin bucătărie, apoi pe ușă afară, până în mâinile nerăbdătoare ale musafirilor.

— Am luat apă tonică, spuse Fix, uitându-se la punga ce-i rămăsese în mână.

Totul părea în regulă, în afara senzației că el și fratele lui fuseseră lăsați cumva în urmă, în răstimpul cât au fost plecați la magazin.

— Sucul de portocale e mult mai bun, spuse Albert Cousins, apoi se opri câteva clipe, ca să dea pe gât băutura pregătită de Bonnie. Fata, așa de îndărmorată de polițiști nu cu mult timp în urmă, își deplasase acum centrul atenției către cei doi procurori.

— Merge cu vodca, adăugă Fix.

În cocteil. Toată lumea știe asta.

Cousins arătă cu capul în direcția ageamiului, și Beverly îi și întinse soțului ei un pahar. Absolut totul dovedea că ea și Cousins își creaseă un cod propriu. Cu paharul de carton în mână, Fix își ținea privirile ațintite spre musafirul nepoftit. În casa lui se găseau acum cei trei frați ai săi, un număr neprecizat de bărbați vânjoși de la secția de poliție din Los Angeles și un preot ce ținea un curs de box pentru tinerii cu probleme, care cu toții l-ar ajuta să scape de un singur procuror adjunct.

— Noroc! spuse Beverly pe un ton scăzut, dar nu era o urare, ci un îndemn, și Fix, care încă se întreba dacă nu cumva trebuia depusă o plângere, ridică paharul de carton.

Părintele Joe Mike stătea pe iarbă, rezemat de zidul casei lui Keating, jalonând o fâșie de umbră. Își așezase paharul de suc amestecat cu gin pe genunchiul îmbrăcat în pantaloni negri regulamentari. Pantaloni de preot. Era al patrulea pahar, sau poate al treilea, nu-și mai amintea și nici nu-i păsa, pentru că porțiile erau foarte mici. Se chinuia să compună în minte predica pentru duminica următoare. Dorea să le vorbească enoriașilor, acelora puțini care nu se găseau în curtea din spate a familiei Keating, despre felul în care astăzi, aici, fusese reconstituită minunea înmulțirii pâinilor și a peștilor¹, dar nu știa cum să stoarcă destulă sevă din această istorisire. Nu credea că *el* fusese martor la o minune, nimeni nu credea așa ceva, găsise însă aici explicația perfectă pentru cum se va fi săvârșit minunea în vremea lui Isus. Sticla de gin adusă la petrecere de Albert Cousins era mare, da, nu-i vorba, dar în nici un caz îndeajuns de mare încât să umple și, în unele cazuri, să reumple de mai multe ori paharele a mai bine de o sută de invitați, dintre care unii dansau la câțiva pași de el. Și, cu toate că portocalii Valencia, de curând curățați de coajă și frunze, gemeau de fructe în curtea din spate, tot n-ar fi reușit să dea atâta suc încât să astâmpere setea tuturor petrecăreților. Potrivit credinței generale, sucul de portocale nu merge cu ginul și, oricum, cine s-ar fi așteptat să bea cocteil la un botez? Dacă soții Keating ar fi pus pur și simplu sticla de gin în dulăpiorul de băuturi, nimeni nu le-ar fi luat-o în nume de rău. Dar Fix Keating i-a dat sticla soției, iar soția, copleșită de agitația organizării unei petreceri reușite, avea să bea un pahar, iar dacă ea a băut, atunci,

---

1. Referire la minunea săvârșită de Isus, care a hrănit cu cinci pâini și doi pești miile de oameni veniți pentru a-L asculta (Evanghelia după Matei 14, 14–22).

Dumnezeule, toți cei prezenți erau bineveniți să i se alătore. Sub nenumărate aspecte, era miracolul lui Beverly Keating. Tot Albert Cousins, omul care adusese ginul, venise și cu ideea să-l amestece cu suc de portocale. Albert Cousins stătuse lângă el cu nici două minute în urmă, povestindu-i părintelui Joe Mike că el era de loc din Virginia și că, după trei ani petrecuți în Los Angeles, era încă șocat de abundența de portocale care atârnavă de crengile pomilor. Bert – îl rugase pe preot să-i spună Bert – crescuse cu concentratul de suc congelat amestecat cu apă, care, fără să știe la vremea aia, n-avea avea nici o legătură cu sucul de portocale. Copiii lui însă beau suc proaspăt stors la fel de firesc cum băuse el lapte în copilărie. Îl storceau din fructele culese chiar din curtea lor. Văzuse cum soției lui, Teresa, i se umfla pe antebrațul drept un nou grup de mușchi, de la câte portocale storcea fără pauză, în timp ce copiii își țineau paharele în mână și așteptau să li le umple din nou. Bert adăugase că întreaga familie nu voia nimic altceva decât suc. Dimineața îl beau lângă cereale, după-amiaza Teresa le dădea copiilor la gustare înghețată pe băț din suc congelat în forme de plastic Tupperware, iar seara, el și soția lui îl turnau peste cuburile de gheață și-l beau cu vodcă, burbon sau gin. Lumea părea că nu înțelege un lucru – nu conta ce puneai înăuntru, important era doar suc.

— Locuitorii din California uită acest lucru pentru că sunt răsfățați, comentase Bert.

— Așa este, întări părintele Joe Mike, care crescuse în Ocean-side¹ și de aceea nu prea înțelegea cum poate tipul ăsta să vorbească întruna despre suc de portocale.

Preotul, a cărui minte rătăcea ca evreii în pustie, încercă să se concentreze din nou asupra predicii: Beverly Keating s-a dus la dulăpiorul cu băuturi, pe care nu-l umpluse pentru petrecerea de botez, și a găsit în el o sticlă de gin mică, o sticlă de vodcă aproape plină și o sticlă de tequila pe care fratele lui Fix, John,

---

1. Oraș în sudul Californiei, situat la țărmul Oceanului Pacific.